

Træer, der ftyggede over paa den anden Side; de kunne altid anvende denne Jord med lige saa stort Udbytte som den, hvorpaa de plante Træer, idet man vel maa erindre, at Skovfjeldjorden kun betaler Halvt imod den øvrige, saaledes at det, der dyrkes derpaa, selv om det ikke lykkes saa godt, dog nok kunde betale sig bedre, da der skattes mindre af denne Jord; det er et Hensyn, jeg blot vil antyde. Naar jeg skulde nævne Noget, som jeg selv kunde ønske at faae nærmere bestemt, end jeg har gjort det her i Lovforslaget, saa er det Betegnelsen af den Jord, der skulde beskyttes; men det er for ikke at blande for mange Ting ind i Loven, men for at holde Sagen klar, at jeg har stille Ordene saaledes, som jeg har. Hvis man i Overtskriften vilde sige „Agerjorden“ istedet for „Jordbruget“, saa vilde denne Banskælighed være fjernet, idet nemlig Joll, som have smaa Gaarde, der støbe op til hinanden, kunne bruge denne Lov til at fjerne hinandens Træer. Dette er jo ikke Meningen; men man maa vel lægge Mærke til, at Træerne ofte gaar hjerandret netop ved den Skygge, som de give — det vil sige, naar de ikke staa for tæt sammen — idet det ene Træ giver Lys for det andet, men derimod skade den Jord, som skal bruges til Agerjord. Jeg skal dog her til føie, at Banskæligheden i Praxis ikke vil blive saa stor, thi i vore nuværende stærkt fremstrebte Agerbrug har man gjort en nyttig og gavnlig Opdagelse, nemlig den med de lavstammede Træer, som siges at være de bedste Frugttræer. Disse ville altsaa ikke falde ind under Loven eller under de Træer, som ere skadelige efter denne Lov.

N. Jensen (Nanders Amts 3die Valgkreds): Det kan vist ikke negtes, at den, der har lidt Skjendskab til Agerbruget, jo vil have lagt Mærke til, hvilken Ubøghelighed det kan være, naar en Skov, som staaer Sønden for en Agermark, kan kaste en Skygge, som strækker sig mange Favne fra Skjellet. Paa et saadant Stykke Jord, som ligger saa tæt op til en Skov, kan der næsten ikke avles halvt saa meget som paa et andet Stykke Jord af ganske almindelig Bøskaffenhed eller af den samme Bøskaffenhed, hvor der ingen Skygge er. Der er ogsaa en anden Maade, hvorpaa Lovforslaget maaske kan komme til at gjøre god Tjeneste. Der er nemlig Udskillige, som finde paa at plante høistammede Træer eller Poppeltræer — hvilket det i Almindelighed er — en Aften fra en anden Mandes Skjel, uden at der er et Hegn, og naar saadanne Træer blive en halv Snes Aar gamle, saa er det ikke fornemmelig Skyggen, der gjør Skade, thi Træerne staa sjelden saa tæt op til hinanden, at Skyggen kan gjøre noget Videre, men det er Rodderne, som gjøre Skade, og som gjøre meget mere Skade end Skyggen, idet de kunne løbe 3 à 4 Favne ind paa anden Mandes Jord, og de kunne ligge saa høit, at Jorden ikke kan dyrkes i Nærheden af Skjellet. Paa saadanne

Steder mener jeg, at Lovforslaget maaske ogsaa kan komme til Nytte. Med Hensyn til de 3 sidste Paragrafer tror jeg, at man kan henvise til Hegnsløven af 6te Marts 1869, idet jeg finder, at de samme Mænd, som skulle bestemme Skaden der, ogsaa kunne bestemme den her. Dette vilde jeg anse for heldigt, da Sagen formentlig nærmest henhører under denne Lov, og der kan jo slet ikke blive Tale om de Træer, der plantes i Skjellet; thi med Hensyn til disse siger Loven jo udtrykkelig, hvorledes der skal forholdes dermed, saa at der ikke er det Mindste til Hinders for, at det kan forpures der at plante høistammede Træer. Det var blot denne lille Bemærkning, som jeg havde at gjøre; thi jeg veed forskjelligte Steder, hvor man har plantet saadanne Træer hen ved Siden af en anden Mandes Mark, naar der intet Hegn var. Man satte dem lige frem paa Jorden for at holde dem inde paa sin egen Mark, idet Vedkommende troede, at Træerne vare hans egne, naar han plantede dem paa sin egen Grund, hvorimod, naar Træerne bleve plantede paa Hegen, vilde Halvdelen af disse være Naboens Eiendom. Derfor satte Vedkommende — det har jeg erfaret paa flere Steder — undertiden Træerne en Aften inde paa sin egen Grund, for selv at kunne have Afbenyttelsen af disse Træer. Saadanne Træer gjøre imidlertid betydelig Skade, og da Forslaget saaledes maaske kan komme til Nytte her, vil jeg ønske, at det maa blive fremmet.

Nimestad: Den Gang, jeg første Gang tog Ordet, stod jeg næsten i den Tro, at det var ved en uheldig Affattelse, at Lovforslaget var kommet til at sige det, som det siger, nemlig, at al Skov skal kappes eller stynes, forsaavidt som den kan ftygge ind paa Naboens Grund, hvilket jo rigtig nok navnlig om Morgenens og Aftenens vilde være meget vidløftigt, men nu har jeg jo af flere Foredrag erfaret, at dette er den virkelige Mening, og jeg kan da ikke sige Andet, end at det i høi Grad forundrer mig. Den ærede Forslagsstiller bemærkede før overfor mig, at det ikke vilde være mig ubekendt, at Lovgivningen medførte Indskrænkninger i den frie Udøvelse af Eiendomsretten over faste Eiendomme. Dette er ganske vist af de Ting, der ikke ere mig ganske ubekendte, men jeg maa dertil sige, at skjøndt det er fuldkommen vist, at Lovgivningen medfører Indskrænkninger i Brugen af faste Eiendomme, saa hører det dog til Sjeldenhederne, at Lovgivningen indlader sig paa at formene Noget at gjøre den Brug, som han ønsker, af det, som ubelukkende er hans Eiendom, af Hensyn til den Brug, som en Anden paatænter eller kan have Lykt til at gjøre af sin Eiendom. Det er i og for sig et Princip, som for det Meste ikke kan admitteres, men kun kan tilstedes under den Forudsætning, at noget Saadant, naar det finder Sted, kan medføre en høi Grad af